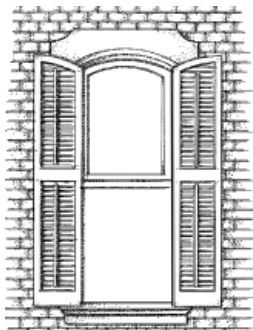

**Poruka
subotne
škole**

**Vesti
IV/2010**

— *IV tromesečje* —

INTERAMERIČKO ODELJENJE

Ovo tromesečje je izuzetak kad su u pitanju misionarska darovanja. U poslednjih skoro pedeset godina odeljenja su primala dar trinaeste subote istim redosledom. Međutim, nakon zemljotresa koji se dogodio na Haitiju januara ove godine, vest o razaranju ogromnih razmera podstakla je crkveno vodstvo da uputi molbu Zapadno-centralnom afričkom odeljenju, koje je trebalo da primi naša darovanja trinaeste subote ovog tromesečja, da ustupi svoj red i dozvoli našoj crkvenoj porodici da pomogne vernicima Haitija u ponovnoj izgradnji crkava i drugih zgrada koje su ozbiljno oštećene ili uništene tokom zemljotresa. Umesto ovog tromesečja, Zapadno-centralno afričko odeljenje biće predstavljeno trećeg tromesečja 2011. godine.

Izazovi

Interameričko odeljenje čine zemlje Srednje Amerike, četiri naj-severnije zemlje Južne Amerike i Karipska ostrva. Na jednom od tih ostrva, Hispanjoli, nalaze se Dominikanska Republika i Haiti.

Haiti je najsiromašnija zemlja zapadne hemisfere i spada među najsiromašnije zemlje sveta. Ipak, 330.000 vernika na Haitiju darežljiviji su od vernika bilo koje druge zemlje ili unije u Interameričkom odeljenju. Njihovo siromaštvo čini njihovu čežnju za nebom još većom; oni nestrpljivo nastoje da tamo stignu i da prethodno što veći broj ljudi upoznaju sa istinom.

Dvanaestog januara 2010. godine, zemljotres jačine sedam stepeni po Rihterovoj skali pogodio je srednji i južni deo Haitija, uključujući i glavni grad Porto Prens. Potres je uništio ili jako oštetiо kuće, škole, poslovne objekte i upravne zgrade, i usmrtio više od 200.000 ljudi. Još hiljade njih je bilo povređeno, a skoro milion ljudi izgubilo svoje domove i svu svoju imovinu. Vlada je odmah izdala naređenje stanovnicima u području koje je zahvaćeno zemljotresom da napuste svoje domove dok se ne utvrdi da li su sigurni za stanovanje. Odjednom je veći deo stanovništva u području glavnog grada ostao bez svojih domova.

Zemljotres je uništio ili ozbiljno oštetiо 115 adventističkih crkava, što je jedna četvrtina svih crkava u zemlji. Pored toga, nekoliko škola i zgrada u kojoj je bila smeštena uprava crkve pretrpele su velika oštećenja. Gubitak crkve na Haitiju je veliki gubitak, jer ona predstavlja središte zajednice vernika. Često se u crkvama održava i nekoliko bogoslužjenja kako bi se izašlo u susret mnogima koji žele da prisustvuju. Vernicima su potrebne godine da sakupe sredstva kako bi izgradili i najmanju crkvu. Gubitak ovakvih razmera godinama će imati negativan uticaj na napore naših vernika da dosegnu druge ljude, ukoliko im ne pružimo pomoć za ponovnu izgradnju.

Misionski projekti

Ovog tromesečja dar trinaeste subote pomoći će da se ostvare sledeći projekti:

- Ponovna izgradnja 55 crkava koje su uništene i opravka 60 crkava koje su manje ili više oštećene.
- Ponovna izgradnja ženskog internata na kampusu Adventističkog univerziteta na Haitiju i popravka muškog internata.
- Ponovna izgradnja ili popravka zgrade u kojoj se nalazi crkvena uprava u Port-o-Prensu.

2. oktobar 2010.

1. Uzdrmana, ali i dalje na nogama

Haiti je nezavisna država na Karipskom moru. On deli ostrvo Hispanjola sa Dominikanskom Republikom.

Veliki deo Haitija je brdovit. Oko 40 % površine iskrčeno je radi gajenja useva. Posle dvesta godina bavljenja poljoprivredom, zemljište nije više tako plodno.

Haiti je najsiromašnija zemlja zapadne hemisfere i spada među najsiromašnije na svetu. Čak i u normalnim uslovima život na Haitiju predstavlja izazov. Međutim, zemljotres koji je pogodio Haiti januara ove godine doveo je do razaranja neslućenih razmera. Odneo je više od 200.000 ljudskih života, uništio više od 250.000 domova, škola, crkava, poslovnih objekata i upravnih zgrada. Ostavio je milione ljudi bez sredstava za život.

Snažan uticaj

Hrišćanska adventistička crkva na Haitiju ima više od 335.000 vernika, što je veći broj nego u bilo kojoj drugoj zemlji Interameričkog odeljenja, osim u Meksiku koji ima dvostruko veći broj vernika ali i dvanaest puta veći broj stanovnika.

Međutim, ono što ostavlja veći utisak od samog broja adventista na Haitiju jeste njihova posvećenost. Njihova vera je čvrsto utemeljena u Bogu, a njihova nada leži u skorom Hristovom dolasku. Iako vernici na Haitiju spadaju među najsiromašnije na svetu, oni prilažu veći procenat misionjskih darova u odnosu na desetak, od bilo koje druge unije u Interameričkom odeljenju - a vrlo verovatno i u čitavom svetu!

Prirodne katastrofe nisu neobična pojava

Haiti je često meta prirodnih katastrofa. Nalazi se u pojasu Karipskog mora gde se javljaju uragani, te skoro svake godine biva pogođen razornim dejstvom jednog ili više uragana. Obilne kiše često izazivaju velika klizišta i poplave koje odnose živote i uništavaju i ono malo što ljudi poseduju.

Međutim, ovaj zemljotres je bio najrazornija prirodna katastrofa koja je zadesila Haiti u ovoj generaciji. Njegov epicentar se nalazio u blizini glavnog grada Porto Prens, u kome je skoncentrisana gotovo trećina stanovništva Haitija. Razaranje je primoralo bukvalno sve stanovnike da napuste svoje domove i izađu na ulice. Bilo je to teško vreme za većinu Haićana, uključujući i adventiste. Ali, u danima koji su usledili posle nesreće, adventisti sa Haitija ujedinili su se u pružanju pomoći svojim susedima, obezbeđujući prostor na otvorenom gde su mogli da prebivaju, deleći hranu koju su kupovali svojim skromnim sredstvima.

Iz pepela

Hiljade adventista na Haitiju izgubilo je skoro sve. Međutim, oni su se okrenuli pružanju pomoći drugima. Možemo biti ponosni onim što naša braća i sestre na Haitiju rade za Boga u svojoj opustošenoj zemlji. Uz pomoć stotine adventista - obučenih lekara, medicinskih sestara i spasilačkih timova - koji su došli na Haiti kako bi svojim znanjem doneli izlečenje, utehu i nadu, ova zemlja, iako uzdrmana, ponovo će stati na noge.

U sedmicama koje slede čućete priče o veri, požrtvovanju, evanđeoskom duhu koji je odlika vernika sa Haitija. Te priče su mali prozor kroz koji možemo videti njihovu izuzetnu veru, veru ljudi koji rade kako bi i drugi bili spremni za Hristov drugi dolazak.

Naša braća i sestre na Haitiju daju dobar primer svojim hrišćanskim životom. Oni imaju bezgranično poverenje u Gospoda, spremni su da slede Njegovo vođstvo i nesebično služe bližnjima, iako se nalaze usred užasne prirodne katastrofe.

U velikom poslu

Odmah nakon prvog udara, jedan crkveni starešina obišao je sve vernike kako bi saznao da li su i kako preživeli potres. Jedna grupa vernika, čija je crkva znatno oštećena, udružila je svoja sredstva kako bi na crkvenom tlu obezbedila zaklon, hranu i okrepljenje. Druga grupa vernika okupila se na mestu svoje uništene crkve i uklonila ruševine rukama, kako bi na tom mestu mogla održati bogoslužje u subotu. Oni imaju samo jednu ceradu koja ih štiti od tropskog sunca i obilnih sezonskih kiša. Sede na nekoliko crkvenih klupa koje

su uspeali da izvuku iz ruševina njihove nekada lepe crkve. Uprkos svemu, oni se okupljaju na bogoslužjenjima i pozivaju svoje susede da im se pridruže.

Adventistički univerzitet, koji se nalazi u teško pogođenom području grada, postao je zaklon za oko 20.000 ljudi koji se nisu mogli vratiti u svoje domove. Adventisti uviđaju da njihovi novi susedi imaju mnogo prilika da saznaju nešto više o njihovoj veri, posebno u ovim teškim trenucima.

Naš udeo

Naš dar trinaeste subote ovog tromesečja pružiće podršku vernicima na Haitiju. On će pomoći da se ponovo izgradi više od 100 crkava koje su uništene ili znatno oštećene u zemljotresu. Naši darovi će pomoći dalji rad u zemlji u kojoj su adventisti poznati kao ljudi vere.

Gospod daje snagu svom narodu u trenucima kada pokušavaju da ponovo srede svoj život i nastave dalje. On im daje nebrojeno mnogo prilika da svoju veru podele sa drugima. Sve što oni očekuju od crkve širom sveta jeste potvrda naše pomoći i podrške u ovim teškim vremenima.

Oni nastavljaju da šire istinu u svojoj zemlji. Počnimo već sada da planiramo da priložimo poseban dar 25. decembra, kako bismo pomogli ponovnu izgradnju crkvene infrastrukture na Haitiju.

9. oktobar 2010.

2. Zaklon u oluji

Adventistički univerzitet na Haitiju nalazi se u predgrađu glavnog grada Porto Prens, području koje je naročito bilo zahvaćeno zemljotresom.

Na Univerzitetu studira oko 750 studenata.

Nakon zemljotresa koji je razorio pojedine delove Haitija, Adventistički univerzitet postao je privremeni dom za više od 10.000 ljudi.

Dvanaestog januara 2010. godine, oko 700 studenata Adventističkog univerziteta na Haitiju bilo je okupljeno u školskoj dvorani na

bogoslužnju. Iznenada, zgrada se zatresla kada je zemljotres jačine 7 stepeni Rihterove skale pogodio glavni grad i okolna područja usmrivši više od 200.000 ljudi, dok je na hiljade bilo povređeno. Ni jedan student koji se nalazio na bogoslužnju nije poginuo, niti je bio teško povređen, zahvaljujući Božjoj zaštiti i tome što je univerzitetska zgrada bila kvalitetno izgrađena.

Najvažnije informacije

Vladini zvaničnici, plašeći se da se broj poginulih i povređenih ne bi povećao, izdali su naredenje da svi napuste svoje domove dok se ne utvrdi njihova sigurnost. Ljudi su odlazili na prostore na otvorenom i koristili što god su mogli kako bi se zaštitili od tropskog sunca.

Adventistička radio stanica na kampusu bila je jedna od samo dve ili tri koje su i dalje emitovale program, prenoseći važne informacije u kritičnim trenucima nakon zemljotresa. Tokom tog perioda mobilni telefoni bili su beskorisni, a većina medija nije mogla da emituje svoj program. Međutim, vesti su bile od posebnog značaja i Adventistička radio stanica je uvek iznosila nove informacije o situaciji koja je usledila nakon zemljotresa. Takođe je puštala programe koji su prenosili poruku nade, muziku, iskustva pojedinih ljudi i molitve. Za adventiste širom područja zahvaćenog potresom, radio stanica postala je crkva subotom ujutro.

Red nakon haosa

Više od 10.000 ljudi nagrnulo je u kampus Adventističkog univerziteta u potrazi za sigurnošću i zaklonom. Osoblje univerziteta postavilo je mnoštvo šatora na prostranom kampusu, praveći red među raseljenim ljudima. ADRA (Adventistička agencija za pomoć i razvoj) smestila se u blizini, usredsređujući svoje napore na podelu hrane, cerada i sredstava za higijenu. Pored toga, pravili su toalete, tuševe i instalirali veliki broj prečistača za vodu kako bi obezbedili dobru pijaću vodu za stanovnike malog grada koji je iznikao na tlu kampusa.

Odmah u susedstvu, u adventističkoj bolnici, Univerzitet Loma Linda je obezbedio medicinsko osoblje koje je zbrinulo više od 6.000 pacijenata u toku prvog meseca nakon zemljotresa.

Veliki broj ljudi je i dalje dolazio. Dok je zvaničan broj stanovnika u šatorima iznosio oko 10.000, još 10.000 ljudi dolazilo je na kampus noću, ulazeći kroz razrušene zidove u potrazi za sigurnim mestom za spavanje, pošto su naknadni potresi i podrhtavanja tla u njima izazivali strah.

Širenje radosne vesti

Čarls Ernst, profesor francuskog jezika na Adventističkom univerzitetu na Haitiju i njegove kolege održavali su bogoslužnja na kampusu tri puta dnevno. Bogoslužnja su prenošena putem razglaša, što je svojim novčanim sredstvima omogućio jedan od vernika. Ljudi su mirno sedeli u svojim šatorima i slušali. Poruka je bila kao hladna voda koja prija žednoj duši.

Januar, kada se zemljotres dogodio, obično je period kada Hrišćanska adventistička crkva na Haitiju održava evanđeoska predavanja. Tako je četiri dana nakon zemljotresa, Univerzitet počeo sa evanđeoskim sastancima na školskom fudbalskom igralištu. Predavanja je držao jedan student teologije. Ljudi su dolazili. Više nego ikada želeli su da čuju Božju reč. Svako je izgubio nekog voljenog i svoju imovinu tokom zemljotresa. Oko 6.000 adventista koji su živeli na kampusu molilo se sa svojim novim susedima, hrabreći ih da imaju poverenje u Boga.

Šta dalje?

Dva meseca posle zemljotresa, ljudi i dalje žive u šatorima. Čak i kada im se bude dozvolilo da se vrate svojim kućama, hiljade njih neće imati gde da se vrate. ADRA će nastaviti da vodi brigu o ljudima. Ona deli velike količine pasulja, pirinča i ostalih namirnica, obezbeđuje pijaću vodu i podstiče održavanje higijene na kampusu, kako bi se sprečilo širenje bolesti.

Čim vlada da odobrenje da se otvore škole, Adventistički univerzitet planira da nastavi sa nastavom iako je 40% zgrada u kampusu oštećeno. Ženski internat mora ponovo da se izgradi, a učionice da se renoviraju. Međunarodna organizacija volontera Maranata obezbedila je velike šatore koji će poslužiti učenicima kao učionice dok se ne izgrade stalne zgrade.

Godinu dana pre zemljotresa, na Univerzitetu je otvorena fabrika za pravljenje blokova koja može da proizvede dovoljno blokova za izgradnju tri kuće dnevno. Pogon nije oštećen tokom zemljotresa tako da Univerzitet ima važnu ulogu u proizvodnji blokova kako bi pomogao u ponovnoj izgradnji kampusa i grada.

Osoblje i studenti Adventističkog univerziteta rade što je u njihovoj moći da donesu nadu stanovnicima Haitija. Pomažući svojim susedima, deleći hranu, lekove i smeštaj, oni šire Isusovu ljubav rečima i delima. Oni vrše trajan uticaj u svojoj okolini, među stanovnicima svoje zemlje.

16. oktobar 2010.

3. Teški trenuci

Haiti, najsiromašnija zemlja zapadne hemisfere, trpi velike gubitke zbog uragana i tropskih oluja. Niz takvih oluja pogodio je Haiti 2008. godine, ostavljajući 800.000 ljudi bez doma. Poplave i klizišta često se javljaju nakon ovakvih oluja, jer većina vegetacije pri tom bude uništena. Kuće od betonskih blokova, izgrađene da bi odoljele ovakvim olujama, urušile su se nakon udara zemljotresa.

Otpriblike jedna trećina od ukupno devet miliona stanovnika Haitija živi u okolini Porto Prensa, koji je bio epicentar razornog zemljotresa.

Zovem se Evanouz. Ja sam školska medicinska sestra na kampusu Adventističkog univerziteta u Porto Prensu na Haitiju. Obučavana sam za vanredne situacije, ali sam se u periodu nakon strašnog zemljotresa koji se dogodio početkom ove godine suočila sa najvećim izazovima u svom životu.

Kada je zemljotres pogodio područje Porto Prensa u južnom delu Haitija, zgrada u kojoj sam studentima držala nastavu počela je da se trese.

»Izađite svi napolje!« viknula sam. Studenti su počeli da istrčavaju. Izlazili smo iz zgrade dok se tlo i dalje pomeralo ispod nas.

Prvih nekoliko minuta nakon prvog udara nismo bili svesni koliko je zemljotres bio snažan. Uskoro smo videli ljude kako se kreću

prema obližnjoj adventističkoj bolnici. Neki su krvarili, nekima je bila potrebna pomoć jer nisu mogli sami da hodaju, druge su nosili. Ali uskoro su lakše povređeni došli i obavestili nas da je bolnica preplavljena osobama kojima je život u opasnosti, tako da su oni morali napustiti bolnicu i zatražiti pomoć od mene.

Blagajnik Univerziteta mi se obratio: »Ti si medicinska sestra. Upotrebi sva raspoloživa medicinska sredstva koja imamo na kampusu. Učini što god je u tvojoj moći da pomogneš ovim ljudima.«

Snalaženje

Postavila sam stanicu za prvu pomoć ispod velikog drveta manga na kampusu, i ljudi su stajali u redu jer im je bila potrebna pomoć. Za nekoliko minuta lekovi i sve ostale zalihe su nestale. Studenti i osoblje univerziteta bili su spremni da pomognu. Krenuli su u potragu za svim onim što smo mogli da upotrebimo. Donosili su čaršave koje smo cepali i koristili kao zavoje. Pertle smo koristili za vezivanje, a na isečene grane stavljali boce za infuziju. Podučavala sam sve koji su bili voljni da nauče kako da saniraju otvorene rane i prelome. Radili smo neprestano. Broj povređenih osoba koje su pristizale stalno se povećavao.

Četiri trudne žene su se porodile. Uspeli smo da spasemo dve bebe, ali nam je nedostajalo sredstava kako bismo spasli i ostale. Radili smo skoro bez prestanka nekoliko dana sa samo povremenim odmorom od nekoliko minuta. Tri dana kasnije prva grupa lekara i medicinskih sestara stigla je u bolnicu i na kampus da nam pomogne.

Teški slučajevi

Bilo je mnogo teških slučajeva koje ja kao medicinska sestra nisam mogla zbrinuti. Njih je trebalo da pregleda lekar do koga nisu mogli doći. U stvari, bolnica je slala ljude meni, da im ja ukažem pomoć.

Jedna tinejdžerka je došla u suzama. Izgubila je tri prsta na levoj ruci. Roditelji su joj umotali ruku nekom tkaninom, ali se krvarenje nije zaustavilo, pa je došlo do infekcije. Imala je visoku temperaturu. Oprala sam joj ruku domaćim antiseptikom, a zatim je potopila da tako stoji jedan sat. Tada sam uklonila inficirani deo i nanela antibiotik kremu na ranu. Pošto više nisam imala sterilnih zavoja, upotrebi-

la sam čiste zavoje napravljene od čaršava da bi rana ostala čista. Dok sam radila, molila sam se. Znala sam da je devojčica, iako činim sve što je u mojoj moći, i dalje bila u životnoj opasnosti. Posle četiri sata temperatura joj je spala. Čak i danas, mesec dana posle zemljotresa, dolazi svakog dana na previjanje.

Najzad stiže pomoć

Iako su Adra, Dominikanska Republika i Portoriko brzo pružili pomoć, bilo je potrebno nekoliko dana da bi medicinsko osoblje u dovoljnom broju stiglo na Haiti, kao i potrebna medicinska sredstva. Ekipe iz Adre, Univerziteta Loma Linda i mnogih drugih grupa povezanih sa crkvom došle su da pomognu, pa sam mogla da pošaljem teško povređene u bolnicu na odgovarajuću negu.

Nastavila sam da radim kao medicinska sestra na kampusu, koji je sada dom deset hiljada privremenih stanovnika. Većina je smeštena u šatorima dok se ne pronađe neko trajnije rešenje.

Ne mogu ni da zamislim koliko bi ljudi umrlo da Hrišćanska adventistička crkva nije pružila pomoć ljudima. Dok Adra i dalje ljude snabdeva hranom i osnovnim potrepštinama, medicinski timovi iz Loma Linde i drugih adventističkih bolnica širom sveta pomažu da se zadovolje sve potrebe kada je u pitanju medicinska nega.

Zahvalna sam Bogu na Adventističkom univerzitetu, na kome sam bila obučavana od strane zahtevne medicinske sestre, koja je prihvatila samo ono što je najbolje urađeno. Ona me je pripremila da služim drugima u ovakvim teškim trenucima.

Vaša misionska darovanja pružaju podršku adventističkoj bolnici, Univerzitetu i drugima na Haitiju koji su u trenucima borbe za očuvanje života pružili pomoć stotinama, možda hiljadama ljudi izloženim patnjama tokom i posle zemljotresa ove godine. Hvala vam.

23. oktobar 2010.

4. Spaseni da svedoče drugima

Zamolite tri osobe – govornika i bračni par – da iznesu ovo iskustvo u prvom licu.

Govornik: Inej i Magi su aktivni članovi jedne od desetina grupa vernika u glavnom gradu Porto Prensua. Oni vole da drugima govore o Božjoj ljubavi.

Kada je zemljotres pogodio njihovu zemlju 12. januara 2010. godine, život im se promenio, ali je njihova želja da šire Božju ljubav i dalje ostala čvrsta. Njihova priča je tipična priča hiljada adventista koji su preživeli jednu od najgorih nesreća koja je pogodila jednu zemlju u poslednjih sto godina.

Inej: Upravo sam završio svoj poslednji čas toga dana na državnom Univerzitetu gde radim. Studenti i ja skupljali smo knjige i spremali se da napustimo učionicu, kada se odjednom zgrada zatresla. Plafon se srušio na nas, a pod ispod nas je propao. Ogromni komadi betona pali su preko nas. U tom trenutku sam izgubio svest.

Magi: Vraćala sam se s posla kući kada sam osetila snažan potres koji me je skoro oborio na zemlju. Usledio je gromovit tresak i podigla se tako gusta prašina da sam se počela gušiti. Tlo je ponovo počelo da podrhtava i mogla sam da čujem očajničke pozive u pomoć.

Inej: Kada sam se osvestio, čuo sam oko sebe plač i viku. Pokušao sam da se pomerim, ali sam osetio snažan bol u nozi. Bio sam zarobljen ispod jedne grede. Tada sam čuo glasove koji su dopirali spolja. Neko je došao da nas spase. Jedan mali otvor kroz koji se probijala svetlost postajao je sve veći i veći, i uskoro su se spasioci probili do nas. Neko je raščistio ruševine oko mene i podigao gredu koja je prignječila moju nogu. Pomogli su mi da izađem iz razrušene zgrade. Odveli su me do automobila i odvezli u bolnicu. Područje oko bolnice bilo je zakrčeno mnoštvom povređenih ljudi, pa smo polako krenuli zakrčenim ulicama do druge bolnice. Međutim, i ona je bila prepuna pacijenata i nijedan lekar nije mogao da me primi.

Šest sati smo se vozili iz jedne bolnice u drugu tražeći pomoć. Na kraju smo došli u adventističku bolnicu gde sam bio primljen. Nekoliko lekara i medicinskih sestara koji su bili na dužnosti morali su prvo da zbrinu mnogo teže slučajeve, tako da sam sačekao. Znao sam da mi je noga slomljena na dva mesta, a dva prsta na desnoj ruci bila su smrskana.

Magi: Telefonske linije nisu radile, tako da nisam mogla da dobijem Ineja. Požurila sam kući, nadajući se da ću ga tamo pronaći. Ali

kod kuće nije bilo nikoga. Hodala sam tamo-amo po kući i molila se. Nisam znala šta drugo da radim.

Nekoliko sati kasnije, dva vernika su došla da mi kažu da su videli Ineja u adventističkoj bolnici. Bio je živ, ali ozbiljno povređen. Zgrabila sam nekoliko stvari i požurila u bolnicu, koja se nalazila na trideset minuta hoda od naše kuće.

Nešto pre ponoći pronašla sam svog supruga kako leži na nosilima ispod velikog drveta pored bolnice. Bolnica se nije srušila prilikom zemljotresa, ali zbog opasnosti od novih potresa, svi su bili napolju. Medicinsko osoblje, koje je uspelo da se probije do bolnice posle zemljotresa, obilazilo je pacijente koji su ležali na zemlji.

Inej: Imao sam jake bolove, a u bolnici je ponestalo lekova. Bio sam srećan kada sam ugledao svoju suprugu nepovređenu.

Magi: Dala sam Ineju da pije malo vode. Znala sam da će umreti bez medicinske pomoći. Nprestano sam se molila i nisam želela da ga ostavim.

Kada je lekar najzad bio u mogućnosti da ga pregleda, rekao je da njegova noga i dva prsta moraju da se amputiraju. Posmatrala sam kako mog supruga odvođe u šator gde su se obavljale operacije, koji je bio postavljen izvan bolničke zgrade.

Inej: Teško mi je što sam izgubio nogu i prste, ali sam srećan što sam živ. Ne mogu da zaboravim studente koji su poginuli u učionici tog popodneva. Zahvalan sam Bogu što mi je pružio još jednu priliku da Mu služim, još jednu priliku da govorim drugima o Božjoj ljubavi.

Moja supruga i ja smo osnovali crkvu u kojoj sada ima oko nekoliko stotina vernika. Želimo da nastavimo taj rad. Želimo da sve što radimo bude na slavu našeg Gospoda.

Govornik: Ovog tromesečja naš dar trinaeste subote pomoći će našoj braći i sestrama na Haitiju da ponovo izgrade crkve koje su oštećene ili uništene u zemljotresu, i da nastave da o svojoj veri govore i drugima. Molim vas, imajte na umu da 25. decembra treba priložiti poseban dar, dar Isusu i Njegovoj deci na Haitiju.

Misionska služba

Oko 80% Haićana su katolici. Većina su pravi hrišćani, dok neki kombinuju svoja verovanja sa afričkim vuduom, oblikom spiritističkog bogoslužjenja.

Hrišćanska adventistička crkva predstavlja najbrojniju protestantsku denominaciju na Haitiju sa oko 320.000 vernika, što znači da je svaki trideseti stanovnik adventista, odnosno, 3% od ukupnog broja stanovnika.

U Porto Prensenu nalazi se adventistička bolnica koja ima sedamdeset kreveta. Tokom prvog meseca posle zemljotresa u bolnici je zbrinuto više od 6.000 pacijenata.

30. oktobar 2010.

5. Sada je pravo vreme

Zamolite mušku osobu da ispriča ovo iskustvo u prvom licu.

Na Haitiju je industrija slabo razvijena. Većina Haićana se svakodnevno bori za opstanak. Oko 65% ljudi živi u siromaštvu - ova cifra penje se i do 80% u seoskim područjima.

Iako je obrazovanje besplatno i obavezno za decu od 6 do 11 godina, mnoga deca ne mogu da idu u školu zbog skupih školskih uniformi, knjiga, pribora i nedovoljnog broja škola i prosvetnih radnika. Oko polovine odraslih bar malo ume da čita i piše.

Ja radim kao računovođa u jednoj građevinskoj firmi. Radio sam sa Ronaldom, kolegom, kada je zemljotres pogodio Haiti 12. januara. Zemlja se zatresla, a zgrada je počela da podrhtava. Ronald je pojurio prema vratima u trenutku kada je plafon počeo da se urušava. Ja nisam bio dovoljno brz. Ogromni komadi plafona zarobili su me u malom prostoru poput nekakvog kovčega. Znao sam da se betonski blokovi mogu svakog časa urušiti na mene od težine i smrskati me.

Molitva u nevolji

»Ronalde, čuješ li me?« povikao sam.

»Da,« odgovorio je. »Stub je pao na mene. Ne mogu da se pomerim.«

»Hajde da se pomolimo zajedno,« ponovo sam uzviknuo. Ronald nije bio hrišćanin, ali ja sam želeo da zna da je Bog s nama. »Dragi Bože,« molio sam se glasno kako bi me Ronald čuo, »hvala Ti što si nam sačuvao život. Molim te budi s nama i pošalji nekoga da nas izbavi odavde.«

Tada se Ronald pomolio. »Bože, oprosti mi,« rekao je glasom punim bola. »Spreman sam da te sledim. Molim te, izbavi me.«

Unutar betonske kutije u kojoj sam se nalazio, osetio sam Božji mir. Molio sam se da ga i Ronald takođe oseti.

Poziv u pomoć

Niko ne zna da smo ovde, pomislio sam. Uzeo sam svoj telefon i poslao poruku supruzi, starešini crkve i nekim kolegama da ih obavestim da smo nas dvojica živi, ali zarobljeni u ruševinama. Moja supruga me je tada pozvala. Laknulo mi je kada sam čuo njen glas. Nakon toga telefonske linije su prestale da rade.

Znao sam da će ljudi doći i pokušati da nas spasu. Znao sam da se vernici mole za nas. Nisam ništa čuo, ali Ronald koji je bio bliži vratima rekao je: »Čujem nekog kako peva.«

U svom zatvoru pod ruševinama samo sam povremeno čuo neke zvuke i Ronaldovo stenjanje. Sati su prolazili i čekanje je postajalo sve teže. Usta su mi bila suva, čeznuo sam da popijem malo vode.

»Umreću,« jecao je Ronald s vremena na vreme.

»Imaj vere,« molio sam Ronald. »Bog će nam pomoći.« Molio sam se mnogo puta tokom noći i za Ronald. i za sebe.

Imaj vere!

U toku noći zaspao sam nekoliko puta, ali su me budili Ronaldovi povici ili stenjanje. Kada sam se u jednom trenutku probudio i shvatio da ga nisam čuo izvesno vreme, pozvao sam ga.

»Nismo poginuli kada se zgrada srušila,« rekao sam. »To znači da Bog ima plan za nas.« Tada sam se molio i ponekad bih čuo Ronald. kako kaže *amin*.

Molio sam se i u sebi, tražeći od Boga da mi da mudrosti kada razgovaram sa Ronaldom. Pozvao sam ga da se ponovo pomolimo zajedno. »Ako se moliš verom, Bog će čuti i odgovoriti na molitvu,«

rekao sam. Onda sam se pomolio: »Bože, oprosti nam naše prestupe i prihvati nas kao svoju decu.«

»Bože, ako me izbaviš odavde, « dodao je Ronald, »posvetiću svoj život tebi.«

Ništa nisam mogao da vidim s mesta na kome sam se nalazio, ali sam pretpostavljao da je osvanuo dan. Tada sam čuo Ronaldov glas: »Ovde sam! Mogu da vas vidim. Molim vas, izvucite me odavde!«

Srce je počelo brže da mi lupa zbog nade u skoro izbavljenje, ali me je ipak njegov glas zabrinjavao. Izgledalo je da je Ronald veoma slab.

Čekao sam u tom malom prostoru, osluškujući svaki šum. Vreme se odužilo, a ja jedva da sam se usuđivao da dišem kako ne bih pustio da čujem neki zvuk, poziv, kao znak da je izbavljenje blizu.

Spaseni!

Onda sam čuo povike. Spasioci su došli do Ronald. Stenjao je dok su podizali stubove sa njegovog tela. Zatim su pozvali mene, i ja sam im odgovorio, navodeći ih da pronađu mesto gde sam se nalazio i probušite rupu. Kada je najzad prašina prodrila u mali prostor u kome sam se nalazio i kada sam video prigušeno svetlo, protegao sam svoje zgrčene udove i izašao iz ruševina.

Pitao sam spasioce za Ronald. i jedan od njih mi je pokazao automobil u kome se nalazio lekar sa mojim povređenim prijateljem. Požurio sam do automobila i uzeo Ronald. za ruku. »Nemoj da zaboraviš obećanje koje si dao Bogu,« rekao sam.

»Da, sećam se,« prošaputao je.

Moja supruga i vernici okupili su se oko mene, hvaleći Boga što sam spasen. Naš grad je ležao u ruševinama, ali smo mi bili izbavljeni. Polako smo krenuli kući.

Nada

Sledećeg dana saznao sam da je Ronald podlegao povredama. Onima koji su se okupili na njegovoj sahrani želeo sam da pružim nadu. Ispričao sam im o poslednjim satima koje smo proveli zajedno, o nadi koju je Ronald imao da je Bog, koji želi da spase svakoga od nas, čuo njegove molitve.

Drago mi je što me je Bog upotrebio da Ronalda povedem Isusu. Znam da ću ga jednog dana ponovo videti; tog istog dana ćemo obojica sresti Isusa licem k licu.

6. novembar 2010.

6. Crkva na steni

Kada se tlo zatreslo pod njenim nogama, dvadeset jednogodišnja Etjen, devojka iz ruralnog dela Haitija, posrćući je izašla iz kuće koja se rušila, a zatim je krenula ulicom prekrivenom ruševinama gde je, za trenutak, bila sigurna. Pogledala je u ruševinu koja je maločas bila njen dom i shvatila da je još jednom ostala bez krova nad glavom.

Etjen zna šta znači ostati bez doma. Pre dve godine poplave su uništile njeno selo. Njen brat ju je nagovorio da se preseli u Porto Prens i ostane u jednoj porodici koju on poznaje.

Etjen je počela da živi u jednoj adventističkoj porodici. Ona nije bila zainteresovana za religiju, ali, pošto je bila gost u njihovom domu, odlazila je povremeno s njima u crkvu i na posebne sastanke. Međutim, religija joj nije bila važna sve dok zemljotres nije uništio sve što je imala.

Pomislila je: *Ostala sam bez doma, ali sam živa.* Etjen je saznala da obližnja Hrišćanska adventistička crkva, izgrađena na jednoj steni, pruža utočište onima koji su ostali bez svojih kuća prilikom zemljotresa. Rano sledećeg jutra uputila se ka crkvi.

Kada je stigla pred kapiju, Etjen kao da je očekivala da ovde neće biti primljena. Ona, ipak, nije bila adventista. Ona čak nije ni volela adveniste. Međutim, jedan od đakona joj se nasmešio i srdačno je primio. Zatim joj je pokazao mesto ispod cerade gde je mogla da se smesti. Pronašla je kartonsku kutiju i raširila je da napravi krevet. Neko joj je ponudio hranu i ona je rado prihvatila. Tada još uvek nikakva pomoć nije stigla u zemlju, nisu stigli kamioni sa osnovnim životnim namirnicama. Etjen je shvatila da su vernici od svojih oskudnih sredstava pripremali jednostavna jela od pasulja i pirinča za one koji su svoje utočište pronašli na tlu crkve. Ništa za uzvrat nisu tražili.

Širenje nade

Sledećeg dana bilo je objavljeno da će se evangelizacija, koja je bila prekinuta zbog zemljotresa, nastaviti te večeri. *Bog me poziva, pomislila je Etjen. Ići ću i ovog puta ću pažljivo slušati.*

Etjen se pridružila ostalima koji su svoje utočište pronašli u crkvenom dvorištu. Još stotine njih došlo je na predavanje sa strane. Pre zemljotresa, crkva koja broji oko 2.000 vernika bila je puna ljudi koji su dolazili na evangelizaciju. Više od polovine njih nisu bili adventisti, a oko 250 osoba je već zatražilo da se pripremi za krštenje. Neki su se pitali da li će ljudi da nastave da dolaze nakon katastrofe. Ipak su došli.

Pošto je crkva bila delimično oštećena, a potresi su i dalje bili prisutni u tom području, ljudi su sedeli na zemlji tokom predavanja.

Govornik je bila mlada Venik, pastor laik, koja je upoznala istinu nekoliko godina ranije, kada ju je sused pozvao na slična predavanja na drugom kraju Haitija. Od tada, ona je održala desetine evanđeoskih sastanaka širom zemlje.

Venik je došla hvaleći Boga što je tako mnogo ljudi došlo da prisustvuje predavanju. Nije želela da razmišlja o porušenoj školskoj zgradi gde je ranije predavala, već je svoju pažnju usmerila ka službi gladnim dušama.

Još jedna prilika

Dok je Etjen slušala Venik kako govori, shvatila je da je ovu ženu već ranije čula. To je bilo kada je prvi put iz osećaja dužnosti otišla na predavanje i odbila poziv da prihvati Isusa kao svog Spasitelja. Ovog puta je bilo drugačije.

»Znala sam da mi Bog daje drugu šansu da prihvatim Njegovu ljubav i spasenje. Znala sam da Bog želi da Ga sledim.« Te večeri je Etjen predala svoj život Bogu i zatražila da bude krštena.

Evandeoske mogućnosti

Hrišćanska adventistička crkva na Haitiju ima tradiciju da tokom januara održava evangelizacije. Većinu ovih predavanja održavaju pastori laici poput Venik. Iako su sastanci bili prekinuti zemljotre-

som, većina crkava je nastavila svoj program čim se za to ukazala mogućnost. I ljudi su dolazili.

Na crkvenom zemljištu gde su ljudi našli utočište, posebna bogoslužnja prenošena su dva ili tri puta dnevno, osim ovih evanđeoskih sastanaka. Raseljena lica koja su živela na tom mestu izrazili su svoju zahvalnost za duhovne poruke koje im donose mir i nadu u ovo vreme nesreće.

Bog radi preko svog naroda na Haitiju kako bi i druge približio sebi. Naši darovi ovog tromesečja pomoći će da se ponovo izgradi 55 crkava koje su uništene u zemljotresu, januara ove godine. Još 60 crkava manje ili više oštećenih mora da se popravi, kao i Adventistički univerzitet gde ponovo treba izgraditi internate. Biće potrebni darovi koji premašuju sve rekorde da bi se zadovoljile sve potrebe na Haitiju, ali Bog će nas blagosloviti ako udružimo svoje snage u vreme velike potrebe.

Misionska služba

Adventisti na Haitiju su ljudi vere. Svake godine u januaru većina adventističkih crkava održava evangelizacije dva ili tri puta nedeljno. Najveći broj predavanja održavaju pastori laici, kao što je Venik, ili studenti teologije sa Univerziteta.

Vernici su aktivno uključeni u pružanje pomoći ljudima u neposrednoj okolini, koji su u mnogo težoj situaciji. Nakon zemljotresa mnogi vernici su doneli hranu i novac kako bi se obezbedili obroci za one koji žive u njihovim prihvatilištima ili u susedstvu.

13. novembar 2010.

7. Iz pepela

Život osmogodišnjeg Sebastijana nije lak. Nikada nije upoznao oca, a majka mu je umrla kada je imao sedam godina. Otišao je da živi sa svojom bakom u Porto Prens, glavni grad Haitija. Dvanaestog januara 2010. godine, dok se igrao sa svojim drugom u bakinom stanu na drugom spratu, zemlja se snažno zatresla. Zidovi su

se srušili, plafon je pao i njih troje su se našli pod veoma teškim blokovima. Za samo nekoliko trenutaka veliki deo Porto Prens ležao je u ruševinama.

U potrazi za preživelim

Sebastijanova tetka je brzo izvela svoje četvoro dece iz kuće pre nego što se srušila. Kada se uverila da su na sigurnom, požurila je do kuće gde su živeli Sebastijan i njegova baka. Ništa nije ostalo od kuće osim gomile krša, kao da je ljuto dete šutnulo kulu od kocaka. Neko joj je rekao da niko ko je bio u kući za vreme zemljotresa nije preživeo. Sebastijanova tetka je plakala za svojom majkom i sestricem.

Dva dana posle zemljotresa, čovek je prolazio pored ruševina zgrade u kojoj su živeli Sebastijan i baka i čuo glas koji je dolazio ispod srušenih zidova. Zastao je i oslušnuo. Neko je preživeo ispod gomile betona! Bilo je to neko dete. Bio je to Sebastijan.

»Da li si sam?« upitao je čovek.

»Moja baka i moj drug su sa mnom,« rekao je Sebastijan. »Ali oni se ne pomeraju. Možda su stradali. Mene boli noga. Zaglavila se ispod nekog kamenog bloka i ne mogu da je izvučem.«

»Drži se! Otići ću po pomoć i izvući ću te odatle,« rekao je čovek. Čovek je pozvao pomoć i nekoliko ljudi je počelo sa raščišćavanjem kako bi došli do dečaka. Međutim, sporo su napredovali.

Sebastijanova tetka je čula da je njen sestrić živ, ali zatrpan ispod ruševina. Požurila je do tog mesta noseći vodu i hranu za njega. Videla je kako ljudi predano rade da izbave Sebastijana. Međutim, nisu mogli da rade brzo, jer su se plašili da bi se drugi komad betona mogao srušiti na njega. Kada je sunce počelo da zalazi drugog dana posle zemljotresa, ljudi su morali da prestanu s kopanjem. Sebastijan je molio da neko ostane sa njim. Nije želeo da bude sam. Njegova tetka je ostala kraj njega u toku noći.

Najzad slobodan

Rano sledećeg jutra, dva čoveka su krčila sebi put u ruševinama kako bi oslobodili dečaka. Posle nekog vremena jedan čovek je izašao iz ruševina i rekao da nema dovoljno mesta za obojicu. Nekoliko sati kasnije drugi čovek je teturajući izašao noseći Sebastijana u naručju. Njegova tetka je požurila k njima.

U najbližoj bolnici Sebastijan nije mogao da dobije odgovarajuću negu, pa ga je tetka odvela u adventističku bolnicu. Tamo su lekari ustanovili da je njegova noga jako povređena i da mu samo amputacija može spasiti život.

Kada se Sebastijan probudio i video da mu je noga amputirana, zamolio je da ga odvedu u crkvu da bi se pastor pomolio za njega da mu noga ponovo naraste.

Šator, novi dom

Sebastijan i njegova tetka smestili su se u šatoru u krugu bolnice, koji su lekari obeležili kao postoperativno odeljenje. Tamo su lekari, medicinske sestre i fizioterapeuti – volonteri iz nekoliko različitih organizacija i mnogih zemalja – pratili Sebastijanov oporavak. Dali su mu štake i učili ga kako da nastavi život sa jednom nogom.

Mesec dana nakon zemljotresa čini se da se Sebastijan dobro oporavlja. Njegovo lice ne krasi topao osmeh jedino tokom čistih previjanja ili kada priča o zemljotresu.

Vreme provodi igrajući karte s novim prijateljima koje je stekao u bolnici i razgovarajući sa medicinskim osobljem. Takođe voli da se slika i pokušaće da nagovori fotografa da mu dopusti da i on napravi nekoliko snimaka.

Neizvesna budućnost

Život u kampu ispred bolnice je stalni podsetnik da je budućnost neizvesna. Za sada se o njemu brine tetka, ali ona nije sigurna da li će moći da pruži Sebastijanu potrebnu negu i da istovremeno brine o svojoj deci. Ona je svoj dom i sve što je imala izgubila u zemljotresu, a trenutno nema posla ni novca da kupi osnovne potrepštine.

Sebastijanova budućnost možda izgleda neizvesna, ali on ima porodicu koja ga voli a i veliki broj organizacija pruža pomoć hiljadama ljudi koji su, kao i Sebastijan, izgubili ruku ili nogu u zemljotresu. Međutim, zemljotres je utvrdio Sebastijana u nečemu. Kada poraste, želi da bude lekar.

Naši darovi podržavaju rad adventističke bolnice na Haitiju i timove medicinskog osoblja koji su pomogli da bolnica nastavi s radom u trenucima krize. Naš dar trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se ponovo izgrade crkve na Haitiju. Hvala vam na podršci.

Misionska služba

Adventističku bolnicu na Haitiju osnovao je 1978. godine lekar misionar. Trinaesti dar jednog tromesečja 1977. godine pomogao je u izgradnji ove zgrade.

Bolnica je dobro i čvrsto izgrađena i došlo je samo do manjih oštećenja tokom zemljotresa koji je pogodio područje u kome se nalaze bolnica, koledž i nekoliko crkava.

Univerzitet Loma Linda od početka pomaže adventističkoj bolnici na Haitiju u obezbeđivanju opreme, lekova kao i volontera koji rade u bolnici. Zbog toga je Univerzitet Loma Linda bio u mogućnosti da dovede volontere u bolnicu samo nekoliko dana posle zemljotresa.

20. novembar 2010.

8. Hiljade ruku koje pomažu

Naše vozilo polako se kretalo između ruševina na ulicama Porto Prensa na Haitiju. Prošlo je mesec dana od zemljotresa, a većina srušenih zgrada je ležala netaknuta na mestu gde su pale. Nekada dvospratne i trospratne zgrade sada su izgledale više kao nagnuta i pretrpana mesta za parkiranje. Druge zgrade su izgledale kao da je neko prosuo kockice belog hleba na gomilu.

Služba humanitarne organizacije Adra

U jednoj ulici žene su stajale u redu na podnevnom suncu. Neke su koristile novine ili parče kartona kako bi zaštitile glavu od jakog sunca. Kretale su se napred malo-pomalo, u redu koji je bio dug najmanje 1,5 km. Najzad smo ugledali početak ove kolone. Znak na improvizovanoj kapiji privukao mi je pažnju. Pisalo je Adra. Ove žene su došle po pirinač i pasulj koje je Adra, Adventistička agencija za pomoć i razvoj, delila unesrećenim ljudima.

Jedan sat kasnije stigli smo na Adventistički univerzitet. Međutim, on je više ličio na kamp nego na fakultet. Da bi se sklonile od vrućine, porodice su se šćućurile ispod cerada svetlo plave boje, koje su ko-

nopcima bile vezane za štapove ili drveće. Na kampusu je živelo više od 10.000 ljudi koji su tu našli pribežište posle zemljotresa, kada je vlada naredila da svi napuste svoje domove i spavaju na otvorenom.

Osoblje sa Univerziteta brzo je organizovalo raseljena lica u jedinice. Adra je snabdevala porodice sredstvima za higijenu, ceradama i porcijama hrane. Uz pomoć zdravstvenih stručnjaka sa Univerziteta Loma Linda, Adra je izgradila privremene tuševe i iskopala toalete, instalirala ogromne sisteme za prečišćavanje vode kako bi čitav kamp snabdela pijaćom vodom. Nadgledala je i rad medicinskog osoblja na kampusu.

Adventistička bolnica

Odmah pored Univerziteta nalazi se adventistička bolnica, koja je u toku zemljotresa pretrpela mala oštećenja. I ona je, takođe, izgledala kao kamp za raseljena lica, sa šatorima koji su se nizali bukvalno na svakom delu zemljišta oko bolnice. Šatori su služili kao sobe za pacijente. Pacijenti kojima je bila potrebna nega tokom dužeg vremenskog perioda boravili su ovde sa članovima svoje porodice, koji su takođe pomagali u pružanju nege. Mnogi su izgubili ruke, noge ili prste za vreme zemljotresa. Obučeno medicinsko osoblje iz desetine različitih zemalja saradivalo je sa Univerzitetom Loma Linda kako bi bili sigurni da su pacijenti primili najbolju moguću negu pod tim okolnostima.

Bolnica je bila veoma prometna i s vremena na vreme izgledala haotično, ali pacijenti su bili zbrinuti i životi sačuvani. U toku prvog meseca nakon zemljotresa više od 6.000 pacijenata lečeno je u bolnici koja ima svega 70 kreveta.

Univerzitet Loma Linda poslao je svoj prvi tim medicinskog osoblja u bolnicu samo nekoliko dana posle zemljotresa. Svake ili svake druge sedmice novo osoblje smenjivalo je one koji su se umorili. Volonteri iz desetine različitih zemalja radili su kao medicinske sestre i medicinski tehničari, spasavajući živote i brinući o povređenima.

Gustavo i Bin su medicinske sestre iz Dominikanske Republike. One su provele nedelju dana radeći dvanaestčasovne noćne smene u hitnoj pomoći. Često su ostajale i duže, sve dok ne bi došao neko da ih zameni. »Molile smo se za snagu, i Bog nam je dao«, izjavila je Bin.

»Lekari sa Loma Linde s kojima smo radile bili su divni«, kazala je Gustavo. »Radili su prekovremeno i radili su što god je bilo potrebno kako bi pomogli ljudima. Bili su izvanredni.«

Svaka grupa koja dolazi da radi u bolnici donosi medicinsku opremu da bi obnovili bolničke zalihe. »Da nismo imali ove lekove, ljudi bi umrli. Saznanje da smo pomogli ljudima čini sav naš trud u ovim teškim okolnostima vrednim«, dodala je Gustavo. »Na mene je veliki utisak ostavio veliki broj obučenog medicinskog osoblja koje je došlo da radi. Mnogi su napustili svoj posao i porodice i sami platili put do Haitija da bi pomogli.«

Možemo biti ponosni

Naša crkva na Haitiju, Adra i bolnica bile su spremne da urade što god je u njihovoj moći da pomognu drugima. Naši vernici sa Haitija izgubili su mnogo u zemljotresu, ali ipak su pristupili i pomogli drugima dajući hranu, šator ili cebe. Video sam nadu u očima ljudi koji su imali malo čemu da se nadaju u ovom svetu. Video sam adventiste, koji žive u privremenim kampovima, kako dele svoju nadu na večnost sa svojim novim susedima.

Dvadeset petog decembra, deo dara trinaeste subote pomoći će ljudima na Haitiju u ponovnoj izgradnji. Uništeno je 55 crkava, dok je 60 jako oštećeno. Nekoliko adventističkih osnovnih i srednjih škola je oštećeno ili uništeno, sedište Haićanske unije takođe je u velikoj meri oštećeno. Adventistički univerzitet moraće da obnovi oštećeni muški internat i da ponovo izgradi ženski internat. Zadatak je veliki, ali možemo da pomognemo. Našim posebnim darovima i molitvama možemo da podržimo ruke svoje braće i sestara sa Haitija. Božji narod tako radi.

Misionska služba

Zahvaljujući Adrinim naporima, donacije namenjene Haitiju premašile su 3,5 miliona dolara. Ovaj novac je pomogao hiljadama i spasao nebrojeno mnogo života. Dar trinaeste subote ovog tromesečja znači da je na nas došao red da kao adventisti pomognemo svojoj braći i sestrama da ponovo izgrade svoje crkve, škole i sedište crkvene unije na Haitiju.

Već nekoliko godina Univerzitet Loma Linda iz Kalifornije, SAD, saradivao je sa adventističkom bolnicom na Haitiju, šaljući svoje stručnjake i opremu. Kada se dogodio zemljotres, Loma Linda je brzo mobilisala medicinske timove i stalno je dopremala lekove bolnici koja se našla u teškoj situaciji.

27.novembar 2010.

9. Od vračara do vernog sledbenika

Oko 95% stanovništva na Haitiju je afričkog porekla. Preostalih 5% su mulati, izmešani Evropljani i Afrikanci. Od nezavisnosti 1804. godine mulati tradicionalno čine vladajuću elitu i kontrolišu većinu državnog bogatstva.

Haiti je gusto naseljen. Najveći deo stanovništva i dalje preživljava baveći se poljoprivredom na malim površinama neplodne zemlje. Posledica takvog načina života ogleda se u tome što mnogi pate od nehranjenosti.

Enos je sedeo za stolom preko puta jedne žene. Posmatrao je kako pogledom prelazi preko karata koje su ležale ispred nje. Reči koje je mrmrljala nisu imale nikakvog smisla za njega, a pokreti njenih ruku i prstiju bili su takvi kao da želi nekoga da hipnotiše. Konačno je pogledala u njega. »Vaša budućnost...« - zastala je. Enos je nestrpljivo čekao šta će dalje reći. »Naporno ćete raditi, imaćete porodicu, imaćete uspeha.«

Enosu je zastao dah; nadao se da će mu kazati još nešto. Međutim, više nije imala šta da doda. Razočaran, naslonio se na stolicu i uzdahnuo. *Ništa. Nije mi rekla ništa što već ne znam.* Ustao je, izvadio novac iz novčanika i dao joj. Nasmejala se dok je uzimala novac. »Dodite ponovo«, rekla je.

Enos je izašao na svetlost dana. Dok se vraćao kući, mrmrljao je: »Posao, porodica, uspeh. Nijedan odgovor na moja pitanja. Nije mi rekla šta će mi budućnost zaista doneti.«

Opčinjen magijom

Enos je odrastao u hrišćanskoj porodici, ali nije prihvatio Isusa kao svog Spasitelja. U srednjoj školi postao je opčinjen vraćanjem i proricanjem sudbine. Magiju je počeo da posmatra kao još jedan put koji vodi do Boga, a ne kao sotonino oruđe. Proučavao je magiju i vraćanje i naučio da baca čini koje oslobađaju ljude od crne magije bačene na njih. Ubedio je sebe da njegova moć potiče od Boga, a ne od đavola. I Bibliju je nosio sa sobom zajedno s knjigom o magiji. Molitve je upućivao i Bogu i Velzevulu.

Zapanjujući snovi

Enos je završio školu i oženio se. Postao je poznati vračar. Jedne noći je sanjao da mu je čovek obučen u belo ponudio Bibliju. »Ja imam Bibliju«, rekao je Enos čoveku. »Zašto bih uzeo još jednu?«

Čovek u njegovom snu je odgovorio: »Želim da radiš u mom delu.«

Enos je bio zbunjen snom, ali ga je brzo zaboravio. Međutim, nekoliko sedmica kasnije imao je isti san. No, još uvek nije znao šta taj san znači.

Ne znajući ništa o njegovim snovima, supruga ga je sledećeg dana pozvala da pođe s njom na evangelizaciju. Enos je pristao. Posećivao je predavanja i složio se da je ono što je čuo na sastancima istina, ali nije doneo odluku da sledi Hrista. Kada je priznao pastoru da se bavi vraćanjem, pastor nije bio iznenađen. On mu je rekao: »Molimo se da vam Bog pokaže koja je Njegova volja za vaš život i vašu večnu budućnost.«

Nakon još jednog sna, Enos je shvatio da Čovek u belom mora da je sam Bog. Prvi put posle mnogo godina molio se samo Bogu. Osetio je da mir ispunjava njegovo srce.

Traženje znaka

Enos je želeo da bude siguran da je Bog taj koji ga poziva u službu, a ne sotona. Tražio je od Boga znak. »Bože, ako želiš da budem Tvoj učenik, ne želim da nosim istu odeću koju sam nosio kao vračar. Molim te, pošalji mi novac da kupim novu odeću.« Nekoliko ljudi je dugo govalo Enosu novac, ali do tada niko od njih nije vratio ni deo duga.

Tri dana kasnije jedan čovek je vratio veliki dug Enosu. »Idem u grad da kupim novu odeću«, kazao je odmah svojoj ženi. »Zatim, kada se budem vraćao kući, svratiću do pastora i reći da želim da se krstim.«

Kada je crkveni odbor upitao Enosa o njegovom bavljenju magijom, Enos im je rekao da ga je Bog pozvao iz magije na put svetlosti. Bio je odlučan da sledi Hrista.

Pastor laik

Enos je počeo da radi kao prodavac, ali nekoliko sedmica godišnje odvaja da radi za Boga kao pastor laik, održavajući evangelizacije u crkvama širom Haitija. On voli da govori kako ga je Bog oslobodio iz sotoninih zamki i kako je blagoslovio njega i njegovu porodicu. Iako sada zarađuje daleko manje nego kada se bavio magijom i vraćanjem, njegov život je danas daleko vredniji. Bog je blagoslovio Enosove napore tako što se stotine njih odlučilo da preda svoj život Hristu.

Adventistički pastori laici na Haitiju, i muškarci i žene, pridružuju se pastorima i održavaju stotine evanđeoskih predavanja svake godine. Godine 2005. deo dara trinaeste subote pomogao je da se izgrade dva evanđeoska centra u kojima se obučavaju pastori laici.

Uključenost pastora laika je ključni faktor za živu i rastuću crkvu na Haitiju. Godine 2005. naši darovi trinaeste subote pomogli su da se izgrade dva evanđeoska centra i obezbede sredstva za obučavanje pastora laika, kao što je Enos, kako bi postali bolja oruđa u Božjim rukama.

4. decembar 2010.

10. Nprestano slediti Boga

Na Haitiju ima više od 320.000 adventista. To Haiti čini najvećim regionom na svetu u kome se bogoslužnja održavaju na francuskom/kreolskom jeziku. Crkva nastavlja da raste, prvenstveno zato što pastori laici aktivno propovedaju o svojoj veri drugima.

Hiljade roditelja, adventista i neadventista, upisuju decu u naše škole kako bi im obezbedili kvalitetno obrazovanje i pozitivno okruženje. Mnoge naše škole su jako oštećene ili uništene u zemljotresu.

Ivon je sedeo u crkvi, ali nije pratio bogoslužjenje. *Bože, idem u ovu crkvu čitav svoj život, molio se on, ali nisam siguran da je ovo mesto gde Ti boraviš. Ako želiš da budem na nekom drugom mestu, molim te, pokaži mi i ja ću te poslušati.*

Ivon živi na Haitiju. Majka mu je umrla kada je bio sasvim mlad, a njegov otac je dosta putovao. Za vreme očevo odsustva, ostajao je kod ujaka. Tokom teških meseci posle majčine smrti, Ivon je pronašao utehu u svojoj veri. Isus je postao njegov bliski prijatelj. Ali njegova crkvena porodica nije zadovoljila njegove duhovne potrebe. *Sigurno Bog ima negde ljude, mislio je, koji Isusa i Bibliju stavljaju na prvo mesto.*

Nove istine

Jednoga dana, neki prijatelj je došao Ivonu u posetu. On je bio adventista. Ivon je saleteo svog prijatelja pitanjima. Ranije je slušao da adventisti pripadaju sekti, ali kada je prijatelj odgovorio na njegova pitanja, Ivon se zapitao da nije njegova porodica pogrešila u vezi sa adventistima. Kada je postavio pitanje u pogledu četvrte zapovesti, prijatelj je pročitao tekstove iz Biblije koji objašnjavaju da je Subota sedmi dan. Ivon je bio zapanjen što nikada ranije ovu zapovest nije video u tako jasnom svetlu.

Te noći Ivon nije mogao da spava. Božje reči »Sedmi dan je subota Gospoda Boga tvog« odzvanjale su u njegovim mislima. Znao je da će njegova porodica, ukoliko on poslušava ovu zapovest, biti ljuta. Ali, kako da odbaci tako jasnu Božju zapovest? Odlučio je da ode u Hrišćansku adventističku crkvu i sam se uveri da li ti ljudi poštuju Božje zapovesti.

Korak vere

U subotu Ivon je pošao u Hrišćansku adventističku crkvu. Vernici su ga toplo pozdravili i podelili istine iz subotnoškolske pouke s njim. Pastor je govorio o Isusu kao o ličnom prijatelju. Ivonovo srce se vinulo u visine. *Da li je ovo prava Božja crkva?* pitao se. *Da li je ova crkva odgovor na moje molitve?*

Na kraju propovedi, pastor je pozvao one koji žele da slede Isusa da priđu. Ivon je oklevao. Šta bi rekao njegov ujak da zna da je pose- tio Hrišćansku adventističku crkvu? Da li da donese odluku da sledi Isusa? Da li da sačeka još neko vreme? Da li Bog očekuje od njega da odustane od svog doma i obrazovanja i da ga sledi?

Pastor je ponovio svoj poziv i ovog puta Ivon je ustao i krenuo ka pastoru. Noge su mu drhtale, ali što se više približavao, bio je sve uvereniji da je to Božji odgovor na njegovu molitvu i da mu Bog pomaže da pronade crkvu u kojoj prebiva Isus.

Međutim, kada je Ivonov ujak saznao koju je crkvu njegov sestrić posetio, naljutio se. »Ako nastaviš da odlaziš u tu crkvu, neću ti više plaćati školarinu, niti kupovati hranu«, zapretio je. Ivon je pokušao da objasni svom ujaku da on samo želi da sledi Božju volju. Ujak mu je dozvolio da ostane u kući, ali jedino što mu je tu pripadalo bio je krevet.

Ivon je i dalje odlazio u Hrišćansku adventističku crkvu u kojoj je osećao mir i gde su ga pastorove propovedi duhovno hranile. Ali, ostatak sedmice nije bio tako lak. On se molio da mu Bog pomogne da nastavi svoje školovanje i na kraju je njegova ujna pristala da mu pomogne.

Odgovor na molitvu

Ivon je završio srednju školu i planirao da upiše teologiju na Adventističkom fakultetu na Haitiju. Međutim, njegova porodica je vršila pritisak na njega da upiše medicinu i ponudila da mu plati troškove školovanja. Dali su mu jasno do znanja da ga neće podržati ako i dalje bude insistirao da upiše teologiju. Molio se da donese ispravnu odluku i na kraju se upisao na Adventistički univerzitet s verom da će mu Bog pružiti pomoć. Prvi semestar je prošao, a on još nije pronašao potrebna novčana sredstva. Nastavio je da se moli, jer je znao da ga je Bog pozvao i da će se pobrinuti za njegove potrebe.

Ivon se i dalje molio i za svoju porodicu kao i za novčana sredstva. Jednog dana primio je pismo od ujaka. »Proučio sam pitanje o Subo- ti i verujem da si u pravu. Adventisti propovedaju istinu.« Međutim, ujak je bio pastor druge crkve i nije bio spreman da promeni svoju veru i izgubi posao. Ipak, Ivon je bio ohrabren i uveren da Bog vodi njegov život.

Jednoga dana brat mu je rekao da će mu pomoći da plati školarinu. I dalje je imao finansijskih problema, ali je završio studije i postao pastor. On sa sigurnošću tvrdi: »Onaj koji je počeo dobro delo u vama, dovršiće ga« (Filibljanima 1, 6).

Adventistički fakultet na Haitiju, koji potpomažemo svojim da- rovima, nastavlja da obučava ljude i žene za službu Bogu.

11. decembar 2010.

11. Božanska služba

Dominikanska Republika se nalazi na ostrvu Hispanjola kao i Hai- ti. Dok Haićani govore francuski ili kreolski (mešavina francuskog i afričkih jezika), Dominikanci govore španski.

Iako nije siromašna koliko Haiti, Dominikanska Republika ta- kođe zna za mnoge posledice siromaštva, nezaposlenost i političku nestabilnost. Plodno zemljište pomaže ovoj zemlji da se uzdigne iznad siromaštva susedne zemlje, Haitija.

Vlada je donela zakone kojima se zabranjuje seča šuma. Ovaj plan je pomogao sprečavanju katastrofalnih poplava i suša koje pogađaju Haiti.

Bejkelo, Pedrov sin, postavio je pitanje: »Tata, zašto je izlet koji je crkva organizovala otkazan? Želeo sam da idem danas na plivanje. Tata, da li ipak možemo da odemo?« - molio je dečak.

»I ja sam jedva čekao da idemo«, odgovorio je Pedro. »Hajde, pođimo!« Majka je odlučila da ostane kod kuće, pa su Pedro i njegov sin pripremili ručak i krenuli motorom. Na putu ka reci, Pedro je odlučio da svrati kod prijatelja Luisa i pozove njega i njegovu poro- dicu da im se pridruže.

»Žao mi je, ali ne mogu da idem«, rekao je Luis. »Ali, možda bi moj prijatelj Hose voleo da pođe sa vama,« rekao je Luis, pokazujući glavom na prijatelja koji je stajao u blizini.» Hoseu je sada potrebno društvo, a dan proveden na reci zaista bi mu prijao«, dodao je Luis.

Luis je predstavio Pedra Hoseu i Pedro ga je pozvao da im se pri- druži na izletu. Hose je klimnuo glavom i ponudio Pedru da ih poveze u svom pikapu. Pedro je mahnuo Luisu i ušao u pikap posle sina.

Plivanje i razgovor

Kad su stigli, Bejkelo je odjurio do reke i uskočio u vodu, dok su Pedro i Hose lagano došli do obale i polako ušli. Pedro je stalno držao sina na oku dok su sva trojica uživala u vodi. Nakon nekog vremena Hose je izašao iz vode i seo na sunce da se osuši dok su se Pedro i Bejkelo igrali u reci.

Kada je Pedro pogledao prema obali, primetio je da je Hose tužan. Reкао je sinu da hoće da porazgovara sa Hoseom i upozorio ga da bude blizu obale. Pedro je počeo da gazi prema obali. Obrisao se peškirom, a zatim ga je raširio na zemlju pored Hosea. »Izgleda kao da te nešto muči«, kazao je Pedro, nadajući se da će se Hose otvoriti.

»Da«, odgovorio je Hose dok mu se pogled gubio u pravcu reke. »Uradio sam nešto što nije trebalo, pa me je supruga izbacila iz kuće«, počeo je razgovor.

»Da li si Luisu pričao o tome?« - upitao je Pedro.

»Ne«, odgovorio je Hose. »Upravo sam svratio do njega da se pozdravimo kada si ti naišao. Vidiš«, Hose je oklevao, bilo mu je teško da govori, »hteo sam sebi da oduzmem život danas popodne.«

Pedro je bio zaprepašćen onim što mu je Hose otkrio i nije znao šta da kaže.

»Ne znam zašto ti sve ovo govorim«, rekao je Hose. »Ja te ni ne poznajem. Ali znam da si hrišćanin i osećam da mogu da razgovaram sa tobom.«

Molitva za mudrost

Pedro je slušao i molio se Bogu za mudrost, dok je Hose govorio o svojim problemima i svojoj nameri da izvrši samoubistvo.

»Mislím da je Božja ruka prisutna u našem današnjem susretu«, rekao je Pedro. »Da izlet nije bio otkazan, ja danas ne bih otišao kod Luisa.« Pedro je zastao na trenutak, a zatim dodao: »Znam da Bog ima plan za tvoj život, Hose. Moraš da otkriješ šta je u pitanju.«

Njih dvojica su razgovarala dok im se Bejkelo nije pridružio. Pedro je objasnio da je Hoseu potrebna Božja pomoć i zamolio je sina da im se pridruži u molitvi u kojoj će tražiti da Hose iskusi Božje prisustvo i ljubav u svom životu. Klekli su i zajedno se pomolili.

Kada su završili molitvu, Hose se smešio. Iako njegovi problemi nisu nestali, znao je da u ovoj borbi nije sam.

»Ne mogu da verujem da se pre samo nekoliko sati nismo poznavali«, rekao je Hose. »Ali, tebi je bilo stalo da saslušam moje probleme i da se moliš za mene. Pomogao si mi da verujem da Bog zaista ima plan za moj život.«

Bog je priredio susret

Kada je počelo da pada večer, krenuli su Luisovoj kući. Čim je video Hoseovo lice, Luis je znao da se nešto dogodilo. Pedro je počeo da gurka Hosea koji je onda ispričao svom prijatelju šta se dogodilo na reci.

»Izgledao si tako zabrinut kada si jutros došao«, rekao je Luis. »Ceo dan se molim za tebe. Drago mi je što si mogao da razgovaraš sa Pedrom. Želim da znaš da, ukoliko ti ikada bude bio potreban razgovor, biću tu za tebe!«

»Bio je to susret koji je sam Bog uredio«, rekao je Pedro. »Drago mi je što nas je Bog spojio.«

Hose se smešio dok je ulazio u pikap i mahao. Bilo je očigledno da je sad drugačiji čovek u odnosu na onog od jutros. Pedro se takođe smešio, zahvalan što ga je Bog upotrebio da ponudi vodu života žednoj duši.

Naši darovi za misionstvo pomogli su da se Pedro obuči za jevandelistu laika u Dominikanskoj Republici. Hvala vam što možete svojim darovima kako bi oni mogli dopreti do drugih ljudi.

18. decembar 2010.

12. Svačiji deda

Karlos je kleknuo u blizini kruga koji su deca nacrtala na zemlji. Njegova stara kolena su zaškripala kada je hteo da prebaci težinu na drugu stranu. »Odlično!« - bodrio je Karlos dete koje je izbacilo jedan kliker iz kruga. Karlos je posmatrao i bodrio svakog igrača.

Zatim je došao red na Rika. Dečak je pažljivo proučavao klikere. Tada se okrenuo i ispružio ruku. »Deda Karlose, hoćeš li ti da

bacaš za mene?» Karlos je od ostale dece pogledom zatražio dozvolu da baca za Rika. Deca su klimnula glavom i napravila mu mesta da može da priđe. Karlos je pažljivo namestio ruku i bacio Rikov kliker koji je pomerio nekoliko manjih klikera i izbacio jedan van kruga. Rikov kliker se zaustavio u krugu.

»Dobar pogodak!« - kazao je jedan od dečaka sa divljenjem. Karlos se nasmešio i pomerio u stranu kako bi Riko mogao da odigra sledeću partiju.

Usvojeni deda

Karlosova deca su odrasla, a njegovi unuci ne žive blizu. Karlos je decu iz susedstva prihvatio kao svoje unuke. On s njima provodi vreme, sluša njihove probleme, pomaže im i smeje se s njima. Posećuje ih i upoznaje njihove roditelje. Kuda god da ide, nosi sa sobom svoju pohabanu Bibliju.

On živi u siromašnom kraju i mnoge stvari koje druga deca smatraju sasvim običnim, kao što su nova odeća ili školski pribor, ova deca nemaju. Neka deca nisu išla u školu zato što njihovi roditelji nisu mogli da im to priušte. Ni Karlos nema mnogo novca, ali je bio odlučan u pronalaženju načina da im pomogne. Počeo je da se moli.

»Bog me je podstakao da posetim neka preduzeća i zatražim novac za školski pribor za decu«, kaže on. »Zatim sam tražio novac kako bih kupio cipele i druge stvari koje su porodicama potrebne. Svoju garažu sam popunio svim onim što mi je Bog slao. Uskoro sam imao kutije olovaka, sveske i rančeve za decu.«

Kako se širila vest o Karlosovom novom misionском zadatku, tako su ga roditelji sve češće primali u svoj dom. On im je nudio da zajedno proučavaju Božju reč i mnogi su prihvatili. Deca su takođe prisustvovala proučavanjima. Čak i kada bi roditelji prestali da proučavaju sa Karlosom, deca su želela da nastave. Karlos je to rado činio, jer mu je Bog dao dar da radi sa decom.

Eli i Elizabeta

Eli i Elizabeta sele su za stari kuhinjski sto. Karlos im je postavljao pitanja o biblijskoj lekciji koju su upravo završili, a one su se takmičile koja će prva odgovoriti. Bilo je očigledno da devojčice nisu

smatrale proučavanje Biblije obavezom. One su to volele. I Karlos, takođe.

Stoga je pozvao dve sestre u crkvu da se pridruže lokalnom klubu za mlade. Poziv je uputio i njihovim roditeljima i nadao se da će svi doći. Znao je da njihovi roditelji cene to što su deca dobila školski pribor, ali nije bio siguran da li će ih pustiti da dođu u crkvu.

Roditelji su im dali dozvolu. Nije prošlo mnogo vremena a devojčice su se priključile biblijskim časovima koje je održavao pastor. On je brzo uvideo da su one već spremne za krštenje. Kada su se roditelji složili s tim, one su se krstile. Otac je uzeo slobodan dan na poslu da bi prisustvovao krštenju, ali njegov posao mu ne dozvoljava da bude slobodan svake subote. Međutim, on ohrabruje svoju suprugu da ide u crkvu sa ćerkama i ona sada pohađa evanđeoske sastanke. Devojčice željno iščekuju dan kada će njihova porodica zajedno prisustvovati bogosluženjima, pored dede Karlosa.

Svačiji deda

Trenutno, više od dvadesetoro dece smatra Karlosa svojim dedom. On se ponaša prema njima kao prema svojim unucima. Vodi ih na izlete u botaničku baštu, na reku i na druga mesta koja će obogatiti njihov život. On još uvek igra klikere i druge igre s njima i, naravno, proučava Bibliju i poziva ih da nauče više o Bogu odlazeći u crkvu. I dalje skuplja i deli školski pribor i podstiče decu da dobro uče. On se nada da će ih na kraju njegovi napori dovesti Hristu.

»Pretpostavljam da sam ja u srcu još dete«, veli on, dok široki osmeh krasi njegovo izabrano lice. »Bog mi je dao misionско polje, a to su deca. Isus kaže: *Ostavite decu i ne zabranjujte im da dolaze k meni, jer je takvih carstvo nebesko* (Matej 19, 14). Ja samo radim ono što mi je Bog rekao da radim.«

Naši darovi za misionstvo pomažu u obučavanju laika, kao što je Karlos, da druge dovode Hristu. Hvala vam što učestvujete u tom misionском zadatku.

Misionска služba – Dominikanska Republika

U Dominikanskoj Republici ima više od 260.000 adventista, naime, svaki 43. stanovnik je adventista.

Adventisti u Dominikanskoj Republici, kao i u većem delu Interameričkog odeljenja, stavljaju veliki akcenat na rad jevanđelista laika. Aktivna uključenost svih vernika u neku vrstu misionstva objašnjava brzi rast crkve u ovom delu sveta.

Interameričko odeljenje ima više od 3,2 miliona vernika, što znači da je svaki 83. stanovnik adventista.

25. decembar 2010.

13.

Govornik 1: Vreme je božićnih praznika, vreme kada se sećamo najvećeg dara koji je ikada dat čovenčanstvu: Isusa. Za većinu od nas to je vreme radosti, vreme porodičnog okupljanja, vreme kada slavimo Boga zbog divnog dara koji nam je dao.

Na Haitiju, ove godine, hiljade adventista nemaju svoje crkve u kojima bi održavali bogoslužjenja. Od zemljotresa koji je uništio pojedine delove zemlje pre godinu dana, vernici se okupljaju ispod drveća, cerada ili na nekom drugom mestu. Danas možemo dati svoj doprinos i učiniti život i službu naše braće i sestara na Haitiju lakšim. Danas možemo pokazati na konkretan način koliko nam je stalo do njih. Upoznajmo neke vernike i poslušajmo njihove životne priče.

Govornik 2: Zovem se Inej. Moja supruga i ja radimo kao nastavnici u Porto Prens, glavnom gradu Haitija, ali naša najveća ljubav je da delimo Božju ljubav sa drugima. Volimo da održavamo biblijske časove. Mi smo osnovali crkvu koja sada ima 300 vernika, a nadamo se osnivanju i sledeće.

Izgubio sam nogu i nekoliko prstiju u zemljotresu, ali Bog je sačuvao moj život. Sada učim da hodam na štakama i nadam se da ću se uskoro vratiti na posao. Međutim, fakultet na kome sam predavao je uništen, tako da ne znam da li ću moći da se vratim na posao kada budem za to spreman.

Naš život je trenutno neizvestan, ali naša snažna vera pruža nam snagu. Znamo da nas Bog neće zaboraviti, da On ima plan s našim životom. Jedva čekamo da počnemo da držimo biblijske časove ljudima s kojima smo već proučavali pre zemljotresa.

Govornik 1: Mnoge crkve su pretrpele veliku štetu, dok je 55 crkava uništeno u potpunosti. Ponegde su vernici uklonili ostatke crkvene zgrade golim rukama kako bi mogli da održavaju bogoslužjenja na mestu gde se ranije nalazila crkva i kako bi pripremili mesto za ponovnu izgradnju. Takva je vera koju imaju stanovnici Haitija – vera koja je spremna da radi kada sve izgleda beznadežno.

Govornik 3: Zovem se Venik. Ja sam vernik Hrišćanske adventističke crkve. Bog je pozvao mene kao i mnoge druge da budemo propovednici laici. Volim da govorim o Božjoj ljubavi ljudima koji su žedni reči vere. U januaru ove godine zamoljena sam da govorim na seriji predavanja u crkvi u Porto Prens u kojoj ima 2.000 vernika.

Predavanja su počela dobro i crkva je bila prepuna. Više od polovine ljudi koji su dolazili nisu bili adventisti.

Pripremali smo se da krenemo u crkvu na evangelizaciju kada se dogodio zemljotres. Ljudi su morali da pobegnu iz svojih domova, pa smo moja deca i ja pronašli utočište na ulici. Ljudi su bili izgubljeni, plakali su. Shvatila sam koliko je zemljotres bio jak i da se te večeri neće održati predavanje. Videla sam da je ljudima oko mene potrebna nada, pa sam im propovedala dva dana.

Onda sam saznala da se planira nastavak evangelizacije u crkvi, pa smo moja porodica i ja otišli tamo. Zatekli smo mnogo ljudi koji su spavali pod šatorima. Neki su uspeli da donesu neki dušek iz svog doma, ali većina je spavala na kartonima postavljenim na tvrdom kamenu.

Kada su ljudi čuli da će predavanja biti nastavljena, bilo im je drago. Nismo mogli ući u crkvu, jer je krov bio oštećen, a vlada je zabranila da se ljudi okupljaju u oštećenim zgradama. Tako smo saslanke održavali napolju.

Neke teme o kojima sam već govorila ponovo sam iznosila, znajući da ih neki ljudi koji su se sklonili u crkvenom dvorištu nisu čuli. Ljudi su bili tako otvoreni za jevanđelje. Mnogi su izrazili želju da se krste pre zemljotresa, i ostali su čvrsti u svojoj odluci uprkos teškoj situaciji u kojoj su se našli.

Naš problem na Haitiju nije da dovedemo ljude Hristu, već mesto na kome bismo održavali bogoslužjenja. U mnogim našim crkvama održava se više bogoslužjenja kako bi mogli prisustvovati svi oni koji

žele da dođu i posvete vreme Bogu. A sada, kada je toliko mnogo crkava uništeno, biće još teže primiti sve. Uprkos tome, mi nismo obeshrabreni.

Govornik 1: Na kraju, želimo da znate da nismo zaboravili decu. Poseban dečji projekat potpomognut darom trinaeste subote ovog tromesečja izneće nam _____ (ime dečaka ili devojčice koji će izneti sledeći izveštaj).

Det: Imali smo lepu crkvu. Bila je velika i na svakom bogoslužjenju crkva je bila puna. U stvari, održavalo se nekoliko bogoslužjenja kako bi svi mogli prisustvovati. Uvek sam želeo da dođem u Subotnu školu na vreme kako bih zauzeo dobro mesto.

(Spušta pogled kao da je tužan.) Moja crkva je uništena u zemljotresu. (Izgleda veseli) Ali mi i dalje imamo crkvu. Svake subote se okupljamo pod velikim šatorom. Ponekad, kada pada kiša, šator prokišnjava i moramo da se pomeramo u stranu da bi ostali suvi, ali mi ipak dolazimo. Mi i dalje pevamo iste pesme, slušamo dobre propovedi i slušamo biblijske priče od svojih učitelja.

Mi imamo crkvu, samo nemamo zgradu u kojoj bi se okupljali.

Ako nam pomognete, moći ćemo ponovo da izgradimo svoju crkvu. I tada ćemo ponovo imati dečji subotnoškolski razred u kome možemo da pevamo glasno, a da ne smetamo odraslima. Deca su štedela novac čitavog tromesečja i donela ga danas kao dar, kako bi deca na Haitiju mogla imati svoju prostoriju za Subotnu školu u našoj novoj crkvi.

Govornik 1: Čuli smo za izazov koji se stavlja pred nas. Sada imamo priliku da s vernicima sa Haitija podelimo teret ponovne izgradnje crkava. O daru trinaeste subote ovog tromesečja mislite kao o daru koji dajete Isusu.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu